

del, som vi har reformeret og justeret undervejs, og modellen er dynamisk.

Jeg vil gerne kvittere for arbejdsmarkedets parter bidrag til en velfungerende flexicurity i Danmark. Den sociale dialog og de kollektive overenskomster mellem parterne har vist sig at være en effektiv og fleksibel reguleringsform. Den sikrer en høj grad af arbejdstagerbeskyttelse under hensyn til de vilkår, der gør sig gældende inden for de forskellige produktionsområder.

Her til afrunding vil jeg endvidere nævne, at Kommissionen er undervejs med en meddelelse om flexicurity. Det Europæiske Råd har anmodet Kommissionen herom. Meddelelsen skal give inspiration til de enkelte medlemslande om forskellige veje til mere fleksibilitet og social sikkerhed, og der tages udgangspunkt i det enkelte lands forudsætninger.

Det er min faste overbevisning, at Lissabonstrategien positivt medvirker til at sikre vækst og velfærd og social sammenhængskraft i Europa.

Lad mig til allersidst slå fast, at en ting er helt sikkert: Lissabonstrategien skal styrkes via reformer på de europæiske arbejdsmarkeder, Kommissionens rapport om beskæftigelsen i Europa 2006 slår fast, at flexicurity er en vigtig ingrediens i den politiske debat i EU, og jeg kan vist uden overdrivelse sige, at Danmark har vist vejen og viljen til at leve op til målsætningerne i Lissabonstrategien om flere og bedre job.

Formanden:

Tak til beskæftigelsesministeren, og så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Rune Lund:

Forhandling

Rune Lund (EL):

I dag er det jo sådan, at Folketinget på foranledning af Enhedslisten diskuterer EU's såkaldte Lissabonstrategi. Og Lissabonstrategien er jo en aftale mellem EU's medlemslande, som har det overordnede meget umiddelbart sympatiske formål at skabe større vækst og flere arbejdspladser i hele EU. Og hvem kan dog være imod det?

Samtidig er det også sådan, at Lissabonstrategien fungerer på den måde, at det er et mellemstatligt samarbejde, det er den såkaldte åbne koordinerende metode, hvor de enkelte lande mødes på lige fod med jævne intervaller, man op-

stiller nogle mål, nogle indikatorer, og så evaluerer man med jævne mellemrum.

Det er ikke en samarbejdsform, som vi ser det, på samme måde som man gør det på standardmåden i EU, om man så må sige, hvor det er den centralistiske metode med flertalsafgørelser, med en domstol, der i sidste ende kan banke landene på plads, kombineret med flertalsafgørelser og en centralisering af magten i Bruxelles.

KL 14.15

Formen for samarbejdet er faktisk ganske fornuftig. Det er ikke formen, der er problemet, det er indholdet i Lissabonstrategien, der er problemet. Og derfor støtter vi heller ikke ethvert initiativ, blot fordi det tilsyneladende har et godt formål i forhold til den overskrift, som et initiativ måtte have, i dette tilfælde formålet med at skabe større vækst og flere arbejdspladser i hele EU.

Problemet med Lissabonstrategien er, sådan som den bliver fremlagt, og sådan som den bliver brugt i EU, at arbejdspladserne skal skabes gennem privatiseringer, de skal skabes gennem nedskæringer på de sociale ydelser. Nu har to repræsentanter for regeringen stået heroppe og forklaret, hvordan Lissabonstrategien passer fint med de velfærdsreformer, der er blevet gennemført i Danmark. Og der kan man sige, at det ligger i fin og naturlig forlængelse af det, for hvad er der sket med det velfærdsforlig, der blev lavet sidste sommer, lige inden sommerferien? Der skete bl.a. det, at man hævede efterlønsalderen, tilbagetrækningsalderen, med 2 år. En velfærdsforringelse, som ligger fint i forlængelse af den måde, som Lissabonstrategien bliver tænkt på og bliver diskuteret på.

Ideen er, at den slags forringelser skal kunne give et mere dynamisk arbejdsmarked med flere arbejdspladser og større økonomisk vækst, men det, det i stedet giver, er større usikkerhed i ansættelsesforholdene, lavere understøttelse, ringere pensionsforhold og i det hele taget en ringere velfærd, en borgerlig, en nyliberalistisk måde at tænke udvikling af velfærdssamfundet på.

Lissabonstrategien bliver så af regeringen, herunder beskæftigelsesministeren og finansministeren, fremlagt som en slags EU-udgave af den såkaldte danske model, flexicuritymodellen, men sagen er bare, at Lissabonstrategien ikke har særlig meget med flexicurity at gøre, altså en blanding af fleksibilitet og sikkerhed. Det er mere en strategi, som handler om fleksibilitet og fleksibilitet, altså fleksibilitet uden sikkerhed. Og det er også derfor, der går den lige